

en begrundet *kendelse* vedrørende de for retten indbragte konfliktspørgsmål.

Kendelsen kan højst omfatte et tidsrum af 1 år fra kendelsens dato, men den løber videre, indtil den af en af parterne opsiges til ophør efter udløbet af det i kendelsen fastsatte tidsrum. Opsigelsen skal ske med 3 måneders varsel.

§ 6. *Voldgiftsrettens kendelse er endelig* og har de samme virkninger som en mellem parterne indgået overenskomst, således at eventuelle overtrædelser af kendelsens bestemmelser efter en af parternes begæring vil være at behandle som brud på overenskomstforhold og således vil kunne indankes for den faste voldgiftsret til påkendelse og eventuel ikendelse af bod og erstatning.

§ 7. Udgifterne ved voldgiftsretten bæres af staten. Statsministeren fastsætter de nærmere regler herom.

§ 8. Denne lov træder i kraft straks.

Af bemærkningerne til lovforslaget anføres:

„Lovgivningen til modvirkning af arbejdskonflikter indledtes i 1910 med loven om den faste voldgiftsret og loven om udnævnelse af en forligsmand i arbejdsstridigheder. Med den faste voldgiftsret var der skabt en domstol til *afgørelse* af spørgsmål om brud på gældende overenskomster (*retskonflikter*), og med forligsmandsinstitutionen var der givet staten en ret til *mægling* mellem parterne, hvor uenighed om ny overenskomst truede med at føre til arbejdsstandsning (*interessekonflikter*).

Medens der altså med hensyn til *retskonflikter* var tilvejebragt et fast udarbejdet system, der byggede på retslige afgørelser af opståede stridigheder, var man med hensyn til *interessekonflikter* blevet stående ved en tilstand, hvor konflikten, hvis mæglingen mislykkedes, måtte bringes til afslutning gennem en arbejdskamp i form af strejke eller lockout.

I tiden fra 1910 til 1929 rantes samfundet da også mange gange af store *arbejdskampe*.

Under det socialdemokratisk-radikale ministerium, der udnævntes i 1929, indtrådte der imidlertid på dette punkt en faktisk ændring i udviklingen, idet der i de følgende år gang på gang blev *grebet ind af statsmagten* overfor store arbejdskonflikter, enten ved at gældende overenskomster forlængedes ved lov (lov af 31. januar 1933), eller ved at forkastede mæglingsforslag ophøjedes til lov (lov af 9. april 1937, lov af 8. april 1938, lov af 10. marts 1939 og lov af 10. maj 1939), eller ved at der gennemførtes love om konflikternes afgørelse ved en voldgiftskendelse, afsagt af en i anledning af den pågældende